

РОЗДІЛ 1

ПЕРЛ

— **П**ривіт, любий! Скучив за мною? — я схилила голову набік та зобразила поцілунок. Вийшло дзвінко й пристрасно. А презирство додавало звучанню приємності.

У Джейкоба аж щелепа відвисла, коли він побачив мене на порозі. Скуйовджене волосся, оголений торс — він мав такий вигляд, ніби щойно злягався з бідолашною дівчиною, яка й гадки не мала, що її коханець — найбільший шматок лайна в світі.

— Перл... Господи! Ти жива. — Коли перше потрясіння минуло, Джейкоб удав, ніби йому не байдуже. — Я такий радий, що з тобою все гаразд. Я так хвилювався...

Я вдарила його коліном просто по яйцях.

— Облиш!

Джейкоб схопився за промежину, нахилився вперед, схлипуючи собі під ніс. Щоб не впасти, він притримався за дверну лутку, важко дихаючи від болю.

— Вибач... Боляче?

Він заплющив очі, міцніше вчепився в косяк дверей, аж суглоби побіліли.

— А уявляєш, як боляче, коли тебе трахають в дупу? — Я проштовхнулася всередину квартири, де раніше мешкала. Єдине, що в мене було, — сумочка, яку я поцупила у тієї жінки. Там були водійські права, паспорт, кілька євро. Більше нічого. Я відчинила холодильник, витягла звідси якусь стару коробку з піцою. Оскільки зголодніла, то проковтнула шматок холодним.

З коридору з'явилася якась жінка. В самій футболці Джейкоба.

— Хто, чорт забирай, ти така?

Я поспіхом привітно помахала. Доїла піцу.

— Я — Перл, колишня дівчина Джейкоба.

— Він ніколи не згадував дівчини на ім'я Перл.

— Можливо, тому, що продав мене секс-торговцям, щоб сплатити власні карткові борги.

Її очі округлилися, хоча загалом вираз обличчя не змінився. Дівчина подивилася на Джейкоба, який все ще горбився біля дверей, потім повернулася до мене. Вона не могла вирішити: варто вірити мені чи ні. Я бідолашну не звинувачувала. Історія була настільки безглуздою: я сама не могла повірити, що таке сталося насправді.

Джейкоб нарешті оговтався від удару по яйцях, випростався. Кров прилила до його обличчя, він зробив крок, скривився. Я боляче вгатила його коліном, тож принаймні тиждень він не відчуватиме ерекції.

Я закінчила з піцою і залишила коробку на столі. Це була найсмачніша страва у моєму житті. Але, з іншого боку, за дванадцять годин перельоту я з'їла хіба що арахіс.

— Дідько, яка смакота!

Дівчина Джейкоба схрестила руки на грудях і прискіпливо подивилася на коханця. Їй було незручно з'ясовувати стосунки у мене на очах, тож вона просто сердито вдивлялася в нього. Ніби таким чином могла позбутися мене якнайшвидше.

Нарешті Джейкоб вимовив:

— Даніелло, ми можемо поговорити наодинці?

— Чого б це? Нехай і вона знає, який ти холодно-кровний гівнюк! — я сперлася на стіл та подивилася на нього. Тепер, опинившись із ним віч-на-віч, мені кортіло забити Джейкоба до крові. Навіть натяку на прихильність або співчуття до нього не залишилося. Я відчувала лише ненависть.

Люту, несамовиту ненависть.

Джейкоб язика проковтнув. Він розумів, що не має що сказати, щоб мати пристойний вигляд. Ліпше взагалі зберігати мовчання.

— Це правда? — запитала Даніелла.

Тепер Джейкоба атакували з двох боків.

— Крихітко, ти не могла б нас залишити на хвилинку?

— Ні, хвилини замало! — відповіла я. — Забирайся негайно! Я маю намір каструвати твого хлопця. Не впевнена, що ти прагнеш бути свідком.

— Досить! — Дівчина попрямувала до спальні. — Я викликаю поліцію.

— Агов! Зачекай! — Джейкоб миттєво повернувся до неї. Тіло рухалося швидше, ніж давав змогу різкий біль у промежині: він щулився від кожного руху. — Жодної поліції.

Я переможно посміхнулася. Джейкоб наче визнав провину.

— Якого дідька, Джейкобе? — заволала дівчина. — Вона справді твоя колишня?

— Так, — зізнався він.

— Невже ти справді продав її у рабство? — з натиском спитала вона.

Я широко всміхалася, спостерігаючи за його боротьбою. Якщо він спробує відхреститися — я поставлю його на місце. Якщо зізнається — втратить сексуальну білявку, з якою спить.

— Джейкобе, тобі поставили запитання.

Він повернувся до мене із крижаним виразом обличчя.

— Ого! Тобі ще вистачає снаги дивитися на мене так, ніби це я — втілення зла.

Можливо, коли вона піде, Джейкоб спробує мене вбити. Ідеальний кінець. Я покладу край його життю ударом ножа в серце і заберуся геть. Як притягнути до суду зниклу безвісти людину? Ніяк.

Голос Джейкоба пролунав вже твердіше.

— Даніелло, ми можемо обговорити все завтра?

— О боже! — вона прикрила рот рукою. — Ти справді так вчинив... — Дівчина побігла до спальні, схопила свої речі та сумочку. Навіть не перевдягнула його футболку, так і вибігла назовні. Навіть жодного разу не озирнулася на Джейкоба.

— Ой! — зойкнула я. — Схоже, тебе кинули.

Джейкоб відповів мені сповненим люті поглядом.

Я всміхнулася, бо мені сподобалась його реакція.

— Що робитимеш, Джейкобе?

Він схопився за край стола, плечі напружилися від люті, в очах — жага крові. Він ненавидів мене за те, що повернулася в його життя та зруйнувала стосунки із грудастою білявкою.

— Роби якнайгірше. — За останній рік я багато чого навчилася. Стала безжальною та витривалою. Навіть

попри те, що Джейкоб більший та сильніший, я все одно зможу надерти йому дупу. І цим не обмежуся.

Здавалося, Джейкоб уторопав, що в цьому двобої йому перемогу не здобути. Він послабив хватку, розслабив плечі.

— Чого ти хочеш?

Ані вибачатися, ані виправдовуватися за свої вчинки він, вочевидь, не збирався. Джейкоб залишався таким самим відстороненим, як я і уявляла. Це полегшило спілкування — тому що не було зайвого лайна.

— Сто тисяч доларів. Завтра. По обіді.

Вираз його обличчя ані на мить не змінився. Лише трохи зіщулилися очі.

— Що?

Я повільно повторила, вкладаючи в кожне слово якомога більше сарказму.

— Сто. Тисяч. Доларів. Тобі написати на папері?

— Якого біса! Звідки в мене такі гроші?

— Мені байдуже, де ти їх візьмеш. Стільки ти мені заборгував.

— Тобі заборгував? — Тепер, коли він більше не прикидався, я чітко побачила, ким він є насправді. Бездушне породження пекла. Мені довелося бачити багато відтінків зла, але Джейкоб, безумовно, був найчорнішим із чорного. Найнебезпечніші негідники ті, які себе такими не вважають.

— Тобі заплатили за мене сто тисяч доларів. Це я стала рабинею, тож і гроші належать мені. Віддаси все завтра по обіді. Або я звернуся до поліції та розповім, хто я насправді.

— Перл...

— Більше ніколи не називай моє ім'я. — Мені не подобалося його чути... особливо з його уст. Цілу вічність

мене не кликали на справжнє ім'я. А єдине назвисько, на яке зверталися, я більше ніколи не почую. — В тебе двадцять чотири години, щоб залагодити це питання.

— Слухай-но... я не маю таких грошей.

— Це мене не обходить, Джейкобе.

Він у розпачі опустив руки.

— Цими грошима я розраховувався за свої борги. Ти ж знаєш.

— Знову-таки — мене не обходить! Це мої гроші. Віддай-но їх мені або решту життя просидиш у в'язниці. Обирай. Мене влаштує будь-який із варіантів.

Джейкоб щільно зціпив зуби, стиснув кулаки. Бажав ударити мене кулаком в обличчя, але це не виправило б того, що він накоїв.

— Я зупинюся на ніч тут, у квартирі. Залиш ключі, коли підеш.

— Ти і квартиру мою забираєш? — не вірив він власним вухам.

— Так. Уважаю, це найменше, що ти можеш зробити після того, як перетворив мене на секс-рабину. Волієш почути подробиці?

Джейкоб відвернувся. Нарешті йому стало соромно.

— Мені потрібно шукати гроші, розумієш?

— Плювати на твої потреби. Просто зроби це. — Я схопила зі стола його гаманець та ключі. Витягнула дві банкноти по двадцять доларів. — Вирахуєш із загальної суми. І за піцу. Якщо ти цілковитий гівнюк.

Джейкоб відступив, плечі його знову напружилися.

— Як ти спромоглася втекти?

— Ніби тобі не байдуже. Збирай своє лайно та забирайся.

Джейкоб пішов до спальні, спакував речі. Повернувся на кухню, схопив гаманець, засунув його в кишеню.

— Мені потрібен запасний ключ.

— У тебе ж є один.

— Потрібен другий. — Я клацнула пальцями, щоб він поквапився. Не зможу заснути, якщо знатиму, що він будь-якої миті може повернутися без попередження.

Джейкоб невдоволено зиркнув на мене, висунув шухляду, дістав запасний ключ. Жбурнув із брязкотом на стіл.

— Тепер можеш забиратися. Якщо завтра не буде грошей, я одразу піду до поліції.

Мій колишній хлопець закинув сумку на плече й пішов із квартири. Коли вже відчинив вхідні двері, я забила останній цвях у його труну.

— Тільки більше не продавай свою дівчину в рабство. Тепер знаєш, чим все закінчилося минулого разу...

Опинившись із Джейкобом віч-на-віч, я зібрала всі свої сили, щоб не виказати ані краплі страху. Я ніколи б не зізналася йому, як мені боляче від його зради. Ніколи б не розповіла про всі ті жахи, скоєні наді мною в полоні. Як увесь час боролася, доки не отримала бажаного.

Але після того, як він пішов, я зламалася.

Відколи я повернулася у місто, не мала куди йти. Моя приятелька Стейсі з'їхала зі старої квартири, а Маккензі взагалі повернулася до Каліфорнії. Їхніх мобільних номерів я напам'ять не знала і гадки не мала, де подівся мій старий телефон.

Джейкоб залишився єдиним варіантом.

Я влаштувалася в його квартирі, бо не мала де переночувати. Могла б звернутися до поліції та здати Джейкоба. Можливо, мене б влаштували безоплатно в мотель, дали трохи грошей на їжу. А що далі? Із сотнею тисяч доларів можна все почати із чистого аркуша.

Могла б зняти квартиру та, не поспішаючи, шукати роботу. Не відчувала себе нищою, вимагаючи ці гроші.

Якщо спитаєте моєї думки — то були мої гроші.

Саме я сплатила ті борги. Мене продали божевільному, і я відпрацювала кожен викладений за мене доллар. Буде справедливо, якщо я отримаю свою частку, якщо вже віддала своє тіло дияволу. І плювати, де саме Джейкоб знайде ці гроші.

Вони мої.

Попри те, що я повернулася в Америку, відчувала себе дуже самотньо. В маєтку в Тоскані моє життя було цілком безпечним. Кожного вечора лягала спати, усвідомлюючи, що в мене є прихисток. Поряд із Кроу я здавалася собі людиною, а не якоюсь річчю. Він виявив найвищу щедрість: опинившись у ситуації, коли міг би вчиняти все, що забажає, без жодних наслідків, він ніколи не користався власним становищем. Завжди залишав мені право голосу. Завжди залишав вибір.

Проте тепер це в минулому.

У Нью-Йорку все інакше. Це місто більш чуже і вороже, ніж країна, яку я щойно покинула. Тут не пахло ані свіжим хлібом, ані виноградним листям. Місто сповнено бруду та смогу. Замість дивовижних пагорбів я бачила лише рекламні щити з напівоголеними людьми. Кожного дня люди пересувалися вулицями, навіть не усвідомлюючи, як їм пощастило.

Якось огидно.

Я не могла спати на ліжку Джейкоба, тому влаштувалася на канапі під тонкою ковдрою. Я майже рік прожила в цій квартирі, але зараз вона здавалася цілковито новим місцем. Усі мої речі зникли. Імовірно, Джейкоб продав усе на гаражному розпродажі. Всі мої

фотографії, календарі-планери — все, що мало для мене хоча б якесь значення.

Все зникло.

Тієї секунди, як заплющила очі, я побачила обличчя Кроу. Я так і не повідомила йому, що сталося. Куди я втекла. Трекер досі був у мене в щиколотці, куди він його вживив. Тож, напевне, він і сам усе з'ясував. Кроу так і не прийшов за мною, тому я вирішила, що він мене відпускає. Не став очікувати, що я сплачу свій борг.

Нарешті я була вільна.

Слід було його зненавидіти за те, як він зі мною вчинив. Але я не змогла. Коли думала про Кроу, досі відчувала серцем повагу та бажання. Я зізналася, що якимось чином закохалася в нього за той час, що ми були разом.

І це найбільша дурість, до якої я вдалася.

Кроу відмовив мені. Холоднокровно. Я замкнула своє серце, а ключ викинула. Переживала стокгольмський синдром. Кроу прихистив мене, піклувався. Змусив почуватися в безпеці. Гідною та цінною. Я була налякана та самотня — тож вчепилася в нього. Проте я забула, що саме він мене і викрав. Забула, що саме Кроу змушував із ним спати в обмін на свободу. Відкинула все це, бо він подарував мені відчуття, ніби мене кохають.

Яка ж я дурепа!

Воліла й далі ридати, бо чомусь сльози приносили полегшення, але розуміла, що рюмсання затягнулося. Година — найбільше, що я могла собі дозволити, перш ніж викинути всі ці думки з голови та поринуту у гру. За минулий рік багато лайна трапилося зі мною, проте це не означало, що я не зможу налагодити своє життя. Все зможу: знайти хорошу роботу, гарну квартиру й розпочати все із самого початку.

Я зможу розпочати все із самого початку.

Після того, як я отримала від Джейкоба готівку, звернулася до поліцейського відділку, щоб мене викреслили зі списку зниклих без вісті осіб. Якщо вони досі мене шукають, хай не гають часу — бо я вже тут.

Поліція детально розпитала про все, що я пам'ятаю, сподіваючись вийти на тих, хто стояв за цією операцією. Торгівля секс-рабіннями — досі величезна проблема в нашій країні. І поліція рішуче налаштована покласти цьому край. Я розповіла все, що знала, за винятком того, що мене продав Джейкоб.

Я не мала на меті кинути його за ґрати. Він вчинив так, щоб сплатити карткові борги, і розуміла, що з іншою жінкою він так не вчинить. Шкоду вже заподіяно, а я більше потребувала грошей, ніж жадала отримати задоволення від того, що Джейкоб опиниться за ґратами. Крім того, я завжди можу звернутися до нього по допомогу. А якщо відмовить — погрожуватиму, що здам у поліцію. Решту життя він озиратиметься через плече, жахаючись побачити моє обличчя.

Достатнє покарання.

Коли я перебувала в маєтку Кроу, поліція приходила мене шукати. Тоді я вважала, що це Кейн їх попередив. Але це не мало жодного сенсу. Якщо хтось мене розшукував, я воліла знати, хто саме. Можливо, це хтось із моїх друзів, і поліція допомогла б мені з ними зв'язатися.

— Хто повідомив про моє зникнення?

Детектив погортав свої нотатки.

— Ваш хлопець, Джейкоб. Зателефонував нам із Карібських островів, повідомив, що вас викрали. Минуло кілька місяців, сліди охололи. Але раптом з'явилась зачіпка, коли один із ваших друзів знайшов докази, що саме ця організація вивозила своїх полонянок до Італії.

Хтось із моїх друзів?

— Він наполіг, щоб пошуки тривали, але ми нічого не знайшли. Був непохитний щодо ваших пошуків. Коли я зателефонував йому й повідомив, що ви живі-здорові, він відчув величезне полегшення. Цей хлопець із кожним місяцем мав усе гірший і гірший вигляд.

Це чоловік? Гадки не маю, хто б це міг бути.

— І хто це?

— Джейсон, — миттєво відповів детектив, ніби це ім'я вже було в нього на язичку. — Він запевнив, що ви зустрічалися в коледжі.

Кров запульсувала у вухах, я майже на пів хвилини перестала дихати. Ми з Джейсоном розійшлися друзями, але я ніколи не очікувала, що він невтомно мене шукатиме. Якщо б я про це знала, відразу здалася б, коли поліція завітала до маєтку. Я була настільки зворушена, що словами не передати.

— Джейсон...

— Приємний хлопець. Не ображайтеся, але він переїмався набагато більше вашого хлопця.

Не дивно!

— У вас є номер його телефону? Щоб я подзвонила.

— Певна річ. — Він написав на клаптику паперу. — Я все одно зв'язувався б із ним, щоб повідомити, що ви знайшлися. Бажаєте почекати тут, щоб ви мали змогу побачитися? Не сумніваюся, що це багато значить для нього.

— Він досі в місті? — востаннє, наскільки я знала, він мешкав у Каліфорнії.

— Джейсон переїхав невдовзі після того, як вас викрали. Коли він прочитав про вас у газетах, зараз-таки втрутився.

Я досі не могла повірити, що Джейсон настільки долучився до мого повернення. Він — класний хлопець,

відразу зізнаюся: соромно, що ми розійшлися. Стосунки на відстані ніколи не тривали довго, тож ми вирішили: ліпше залишитися друзями, ніж переживати болісне розлучення.

— Тож ви почекаєте?

Я відірвала погляд від нотатки в моїй руці.

— Перепрошую... Я втратила хід думок.

— Ви почекаєте, поки я йому зателефоную?

— Так, звісно. — Саме зараз Джейсон — єдина людина на планеті, кому я небайдужа. Джейкобу ніколи не було до мене діла.

Як і Кроу.

Коли Джейсон побачив мене, на його очі миттєво набігли сльози. Полегшення змішалось із вдячністю. Він кілька секунд витріщався, потім наблизився, зупинившись всього за кілька сантиметрів від мене. Джейсон вдивлявся в моє обличчя, аби пересвідчитися, що це справді я.

Я задивилася на свого рятівника, відчуваючи, як емоції підступають до горла. Коли повернулася до міста, відчувала цілковиту самотність. Довелося навіть брати гроші у людини, яка сама і продала мене в рабство. Довелося навіть ночувати в його квартирі. Я — сирота, тож не мала батьків, які турбувалися б про мене. Той факт, що є людина, хоча б одна-єдина, змушував повірити, що я справді зможу почати все спочатку.

— Перл, я такий щасливий, що з тобою все гаразд. — Він не наважився обійняти мене, хоча було очевидно, що бажав цього. — Я злякався, що більше ніколи тебе не побачу.

— Я також щаслива. Приємно повернутися додому.

Він простягнув руки, досі не наважуючись мене торкатися.

— Можна тебе обійняти?

— Звісно. — Не потрібно навіть запитувати.

Він міцно обійняв мене, пригорнув до себе. Обійми були сповнені ніжності, якої мені так відчайдушно не вистачало. Відчути навколо себе сильні руки — саме те, чого я потребувала, щоб знову підвестися. Стати на ноги. Обійми дарували надію. Дарували радість.

— У мене мільйони запитань, але повернімося до них пізніше. — Він відсторонився, подивився на мене своїми блакитними очима. Джейсон зовсім не змінився за ці роки: міцна щелепа, виразні вилиці. Худорлява струнка статура з підтягнутими м'язами. Такий самий, як і багато років тому. — Тобі є де зупинитися?

— Я збиралася зупинитися в готелі...

— То залишайся у мене... Я маю дивовижну квартиру на Парк-авеню.

Я не могла відмовитися. Краще залишитись у когось вдома, ніж у самотньому готельному номері.

— Дякую. Залюбки.

— Чудово! Поїхали. — Він обійняв мене за талію, вивів із поліцейського відділку. Попри те, що Джейсон роками не торкався мене, мені здається, що такий прояв ніжності доречний. Ніби не було всіх цих років. Ніби ми досі разом. Він досі піклувався про мене і ніколи від мене не відмовлявся. І я була вдячна, що в моєму житті є хоча б одна людина, якій не байдуже.